

זהו שאין הגיון

הנה, סיכמנו את פרשת פרה אדומה, לא?

אבל אחרי שמצטטים את שלמה המלך: "אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני" (קהלת ד' כ"ג).

מתחילים הפרשנים לחפש טעם לעניין הפרה האדומה.

הרב שרקי מציע את הדרך הבאה:

האדם לוקח נציגות מהחי והצומח, הגדולים והקטנים.

הוא שורף אותם לאפר, כלומר למוות מוחלט, ואז מחבר אותם אל מים חיים.

המת חוזר לתחייה.

מעשה הפרה האדומה מחבר אותנו לאפשרות של תחיית המתים.

כך התורה מציעה לאדם היהודי פתרון לקונפליקט הלא נגמר עם המוות.

ביסוד הבית היהודי מונח קונפליקט דומה שמאחד טומאה וטהרה, על בסיס של התייחסות למוות הקטן היחסי שחווה כל אשה מדי חודש, בשנות הפוריות, ולחזרה לחיים דרך מים חיים.

כאשר אנו בוחרים לקדם את פניו של חג החירות שלנו, בין השאר דרך פרשת פרה אדומה, אנחנו מרמזים על היכולת היהודית להחיות מתים פרטיים או לאומיים (ראה יחזקאל ל"ו).

אנחנו מציינים שלמעשה, החירות היהודית מבוססת על שילוב בין היכולת האלוקית לייצר תחיית מתים לאומית שתחזיר את העם מגלות לחיים חדשים, ועל היכולת המשפחתית היהודית לחזור ולהחיות עצמה ככל הנדרש, ולהוות את המשפחה אשר הוצאתי מארץ מצרים (עמוס ג', א').

הרבנית חוה כוכב (מנסבר)

מרצה במכללת חמדת הדרום, מנחת הורים וזוגות וחברת בוחרים במשפחה

"בוחרים במשפחה" - ארגון חברתי ששם לו למטרה לחזק ולקדם את ערכי המשפחה בחברה ובמדינה, מול מגמות הפירוק של התא המשפחתי בארץ ובעולם